

Прво поглавље

Изгубљена метла

Ова прича почиње са вештицом званом Деса и позивом на једну забаву. Деса је волела забаве. Постојао је само један проблем.

Деса није могла да се сети где је оставила метлу. Свуда ју је тражила.

Међутим, никакве користи. Метла је нестала. Деса је на крају одустала.

Шта сада да ради? Без метле није могла да лети, а било је предалеко за пешачење.

Онда јој је синула сјајна идеја. „Моје чаробно уже!“, викнула је.

„Могу да претворим некога у коња, па да на забаву одјашем. Само прво да тог некога нађем.“

Деса се сакрила иза дрвета и чекала. Ускоро је наишао неки човек. Његова жена је ходала иза њега и носила све њихове тешке торбе.

Једно од ово
двоје било би
савршено.

Када ме ноге
више не буду болеле,
поново ћу ти помоћи да
носиш ствари.

Деса је пустила човека да прође. „Од њега нема користи пошто шепа“, рекла је. „Сем тога, жена му је сигурно јака од ношења свих тих торби.“

Скочила је и пребацила уже преко жене.

Ова се сместа претворила у
коња. Деса га је узјахала.

„А сада – правац забава. Ђиха!“,
викнула је.

Човек је наставио да шапа.
У почетку није приметио шта се
десило. Али када се осврнуо...

...видео је само торбе и коња у
даљини како јури.

Човек је отишао по торбе, али жену није могао да нађе. Нико је није видео.

Човек је озлојеђено покупио торбе. „Сада ћу морати сам да их носим“, рекао је.

После дугог пута Деса је стала.
Коњ је био уморан, а и потковице
су му дотрајале.

У следећем селу, Деса га је
одвела ковачу. Са четири нове
потковице, коњ је био спреман да
настави.

На забави су друге вештице
упирале прстом у коња.

„Видите Десу без метле!“,
говориле су и злобно се смејале.

Али Деса се није на њих осврнула. Забава је била дивна. Вештице су скакутале око казана и певале блесаве песме...

...пре него што су почеле да бацају чини једне на друге, чисто из забаве.

Пошто се забава окончала,
друге вештице су одлетеле на
метлама. Деса је одвезала коња и
кренула кући.

Срећан лет!

Деса је скоро стигла кући када је наишла на човека кога је већ раније видела. Он је још теглио тешке торбе.

„Здраво“, рекла је. „Хоћеш да купиш овог коња? Мени више не треба.“

„Баш одлична идеја!“, рекао је човек. „Тако не бих морао да теглим ове торбе. Знаш, нестала ми је жена.“

Деса ништа није рекла. Само се осмехнула.

Човек је дао Деси кесу злата, па је онда узјахао коња.

Пошто је јахао, човек је очас посла стигао кући. Одвео је коња у шталу.

„Како си ти лепа животиња“, рекао је тапшући га по гриви. Развезао је уже...

...и одскочио од изненађења.
Коњ се претворио у његову жену!

Она је била задовољна што се није много променила док је била коњ. Ипак, постојала је једна разлика...

...због које није више могла да носи торбе. Од тада је сваки пут када су ишли у куповину то морао да ради њен муж.

Он је стално тражио од ње да се поново претвори у коња, чисто да му ода тајну, али она то никада није урадила.